

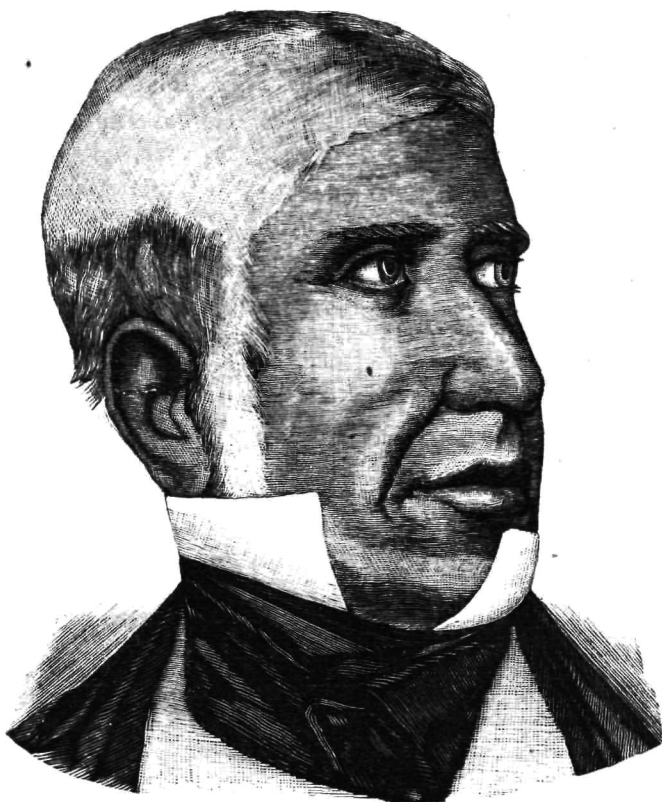
» ρικῶν, ὅσας παλαιὰς λέξεις καὶ φράσεις ἀρῆκεν ἔτι ὁ κκκός
 » τῆς Ἑλλάδος Δαίμων. Περιστάσεις ὅμως διάφοροι, δὲν συν-
 » εχώρησαν νὰ ἐκτελέσω καὶ κατὰ τοῦτο τὴν γνώμην μου. »
 » Τοῦ θεάτρου ἡ γλῶσσα βεβαίως πρέπει νὰ εἴνε ζῶσα, κκ-
 » θαρὰ, ἄνευ βαρβαρισμῶν καὶ χυδαῖσμῶν, καταληπτὴ εἰς
 » πάσας τὰς τάξεις.

Ὑπάρχουσι δύο γνώμαι· ἡ μὲν ὅτι ὁ Ζαμπέλιος ἠκολού-
 θησε δουρικῶς τὰ ἴχνη τοῦ Ἀλφιέρη, ἡ δὲ ὅτι μεταξὺ τοῦ
 ἰταλοῦ καὶ τοῦ Ἑλλήνος οὐδὲν κοινὸν ὑπάρχει. Ἡμεῖς ὅμως
 διακρίνομεν εἰς τὸν Ζαμπέλιον τὴν ἐπιρροὴν τοῦ Ἰταλικοῦ πο-
 λιτισμοῦ καὶ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ Ἀλφιέρη. Διακρίνομεν ὅτι
 δὲν τὸν ἠκολούθησε δουρικῶς, ἀλλ' ὅτι ἠθέλησε νὰ γίνῃ ὁ
 Ἀλφιέρης τῆς Ἑλλάδος δῆλα δὴ διὰ τῶν τραγωδιῶν νὰ
 ἀνάψῃ πατριωτικὴν φλόγα εἰς τὰ στήθη τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ

ἅμα δὲ καὶ νὰ εἴνε δημιουργὸς Ἑλληνικῆς τραγωδίας. Εἰς
 τὸν Ζαμπέλιον εὐρίσκομεν καὶ τινὰ τῶν ἐλαττωμάτων τοῦ
 Ἀλφιέρη. Σημειωτέον ὅμως ὅτι τινὰ τῶν ἐλαττωμάτων τῶν
 δύο τούτων μεγάλων πατριωτῶν εἴνε ἕνεκα τοῦ ἀρχικοῦ σκο-
 ποῦ δι' ὃν ἐποιήθησαν. Διὸ τὰ ὀνόματα αὐτῶν δέον νὰ θαυ-
 μάζωνται ὡς τι ἱερὸν, ἀλλ' αἱ τραγωδίαὶ αὐτῶν δὲν δύναν-
 ται νὰ χρησιμεύσωσιν εἰς ὑπόδειγμα τέχνης.

Πλὴν τῶν τραγωδιῶν, ἐποίησεν ὁ Ζαμπέλιος καὶ λυρικὰς
 ποιήσεις, ὧν τινὰς ἐδημοσίευσε· περίεργον δὲ εἴνε ὅτι καὶ
 τινες ποιήσεις του προσκρούουσι εἰς τὸ σοβαρὸν αὐτοῦ ὕψος
 καὶ τὸν χαρακτῆρά του, ὡς φέρ' εἰπεῖν:

Ὡ τί τρέλαις, τί μωρίαῖς,
 Γράφω πρῶτα τραγωδίας,
 Τώρα δὲ σὰν τὸ λολὸ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΑΜΠΕΛΙΟΣ